

Arrest

nr. 182 072 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 februari 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 17 november 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 30 november 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 november 2016 werd op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vastgesteld dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Italië.

1.3. Verweerder verzocht op 30 december 2016 de Italiaanse autoriteiten om, gelet op artikel 18.1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), verzoeker terug te nemen.

1.4. De Italiaanse autoriteiten lieten na om binnen de hiertoe bepaalde termijn een antwoord te formuleren op het terugnameverzoek, waardoor zij, met toepassing van artikel 25.2 van de verordening nr. 604/2013, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 31 januari 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : [K.H.]

voornaam : [A.F.]

[..]

nationaliteit : Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 30.11.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.12.2015 in Italië en op 07.06.2016 in het Verenigd Koninkrijk geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Soedan, werd verhoord op 23.12.2016 en verklaarde dat hij Soedan in september 2013 verliet om met het vliegtuig naar Libië te reizen om daar tot 04.12.2015 te verblijven.

De betrokkene gaf aan vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.12.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te laten registreren, maar verklaarde er geen asielaanvraag te hebben ingediend. Hij gaf aan tot 12.12.2015 in een opvangcentrum te hebben verbleven om vervolgens naar Frankrijk door te reizen om er tot 06.06.2016 in Calais te verblijven. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens naar Engeland doorreisde om er tot 31.08.2016 te verblijven. In het Verenigd Koninkrijk werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.06.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat hij op 31.08.2016 gedwongen gerepatrieerd werd naar Italië omdat zijn vingerafdrukken daar eerder geregistreerd werden. Hij gaf aan tot 08.09.2016 in een opvangcentrum te hebben verbleven alvorens naar Frankrijk door te reizen om zo te

pogen opnieuw naar Engeland te geraken. De betrokkene gaf aan tot 17.11.2016 in Calais te hebben verbleven alvorens naar België door te reizen.

Op 30.12.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat Engeland zijn eerste keuze was en hij in Calais hoorde dat België correct omgaat met vluchtelingen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat het er op economisch vlak erg moeilijk leven is. Hij gaf evenwel aan correct te zijn behandeld.

Bovendien uitte de betrokkene middels een schrijven van zijn advocaat d.d. 20.01.2017 en 30.01.2017 formeel bezwaar tegen een overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte de betrokkene gewag van een in Engeland (Londen) verblijvende neef langs moederszijde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan

die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat het er op economisch vlak erg moeilijk leven zou zijn.

Bovendien uitte de betrokkene, zoals vermeld, eveneens bezwaar tegen een overdracht aan Italië middels een schrijven van zijn advocaat d.d. 20.01.2017 en 30.01.2017.

Ten eerste gaf de advocaat van de betrokkene aan dat zijn cliënt enkele dagen in Italië verbleef en er opvang genoot. Het is op basis van zijn ervaring daar dat hij kon vaststellen dat de opvangomstandigheden in Italië naar eigen zeggen catastrofaal zijn en de asielaanvragen niet goed behandeld worden. De advocaat van de betrokkene verwijst inzake de opvangomstandigheden en de asielprocedure naar diverse internationale rapporten. Ten tweede wordt geargumenteerd dat het feit dat er een Europees relocatieprogramma actief is in Italië aantoont dat de Italiaanse autoriteiten de asielinstroom niet kunnen beheersen. Ten derde wordt gesteld gegeven het feit dat de betrokkene in Italië zijn opvangplaats verliet nadat hij een asielaanvraag indiende, ertoe zal leiden dat hem na overdracht het recht op een nieuwe opvangplaats zal worden ontzegd. Tot slot wordt gesteld dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft en individuele garanties derhalve noodzakelijk zijn.

Betreffende de bemerking van de betrokkene dat het in Italië op economisch vlak erg moeilijk leven is, benadrukken we dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111).

Betreffende de bemerking van de advocaat van de betrokkene inzake de opvangomstandigheden, die stel dat de betrokkene getuige zou geweest zijn van de catastrofale opvangomstandigheden en de slechte wijzen waarop asielaanvragen behandeld worden, wijzen we er op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk verklaarde in Italië, gedurende zijn verblijf correct behandeld te zijn geweest en ontkende hij bovendien er een asielaanvraag te hebben ingediend. Het is merkwaardig te noemen dat de betrokkene verklaarde correct behandeld te zijn geweest gedurende zijn verblijf van naar eigen zeggen ongeveer 14 dagen over 2 periodes gespreid, terwijl hij nadien middels de tussenkomst van zijn advocaat verklaart geconfronteerd te zijn geweest met catastrofale opvangomstandigheden gedurende een periode van maar liefst zes maanden. Het gegeven dat de betrokkene enkel verwees naar de economische omstandigheden in Italië wat een mogelijk bezwaar tegen een overdracht betreft, doet ons inziens vermoeden dat de motieven van de betrokkene veeleer economisch van aard zijn.

Bovendien verklaarde de betrokkene, zoals vermeld, geen asielaanvraag te hebben ingediend, maar kon hij wel stellen dat de asielaanvragen er slecht behandeld worden. Ofwel diende de betrokkene effectief een asielaanvraag in, maar dan legde hij tijdens zijn gehoor leugenachtige en bedrieglijke verklaringen af, ofwel diende de betrokkene geen asielaanvraag in en dan kon hij geen getuige zijn van het vermeende feit dat asielaanvragen er niet goed behandeld worden. Betreffende de opmerking van de advocaat van de betrokkene dat het feit dat er een Europees relocatieprogramma actief is in Italië aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten de asielinstroom niet kunnen beheersen, merken we op dat deze maatregel niet tot doel heeft de lidstaten te ontheffen van de integrale toepassing van Verordening 604/2013.

Wat de opmerking betreft van de advocaat van de betrokkene betreft dat zijn cliënt na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur na indienen van een asielaanvraag zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

We merken bovendien op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 30.12.2016 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Betreffende de opmerking van de advocaat van de betrokkene dat zijn cliënt, ondanks het feit dat deze niet vergezeld is van een minderjarig kind, benadrukken we dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1975 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Soedan verblijft. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken bovendien op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Tot slot wijzen we er op dat het EHRM in recente rechtspraak bevestigde dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn, asielzoekers inbegrepen die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr.30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §15, 34 en 36).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-

terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

We verwijzen opnieuw naar het eerder vermelde SFH-rapport, dat ruim aandacht besteedt aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons

onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat het beroep onontvankelijk is ratione temporis. Hij stelt dat de bestreden beslissing een tweede verwijderingsmaatregel is, daar op 7 mei 2016 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend, en de beroepstermijn derhalve, gelet op artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vijf dagen

bedraagt. Hij stelt dat in casu pas na zeven dagen een beroep werd ingesteld en dit beroep dus laattijdig is.

Verzoeker wijst er ter terechtzitting op dat hij, nadat hem op 7 mei 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten was gegeven, vertrok naar Groot-Brittannië en hij derhalve uitvoering gaf aan dit bevel om het grondgebied te verlaten waardoor het uit het rechtsverkeer is verdwenen en dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep dus moet worden beschouwd als een nieuwe eerste verwijderingsmaatregel. Hij benadrukt dat, gelet op artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dus een beroepstermijn van tien dagen in aanmerking dient te worden genomen.

Ter terechtzitting weerlegt verweerder verzoekers vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, niet. Er dient dan ook te worden besloten dat het beroep tijdig werd ingesteld.

2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat zijn overbrenging naar Italië is voorzien op 13 februari 2017. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel in dat geval kan worden aangenomen.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2., eerste en tweede lid van de verordening 604/2013, van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“EN CE QUE la décision attaquée est motivée par les éléments suivants :

-La Belgique n'est pas responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante, lequel incombe à l'Italie ;

-Le règlement Dublin III implique que les demandeurs d'asile n'ont pas le libre choix du pays responsable du traitement de leur demande d'asile ;

-Un éloignement vers un pays participant au système mis en place par le Règlement Dublin III peut soulever une question au regard de l'article 3 de la CEDH : il faut pour en juger tenir compte des informations générales disponibles quant au pays de destination ainsi que des circonstances propres de la personne, le traitement redouté devant atteindre un certain niveau de gravité.

-Il ressort de l'arrêt du 21.12.2001 de la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) dans les affaires C-411/10 et C-493/10 que le système Dublin III repose sur la confiance mutuelle que les droits de l'homme sont respectés dans tous les États liés par ce règlement

-Cependant, ce principe de confiance mutuelle n'exclut pas qu'un transfert emporte un risque de traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH ou à l'article 4 de la Charte des droits

fondamentaux de l'Union Européenne (la Charte). Il revient à l'État qui envisage un transfert d'examiner si le transfert envisagé emporte ce risque et aux requérants d'indiquer pour quelles raisons un transfert emporte ce risque ;

-Le fait de ne pas demander l'asile n'exclut pas que l'Italie soit responsable de l'examen de la demande d'asile de la partie requérante, plus précisément, l'article 13(1) du Règlement Dublin III prévoit également la responsabilité de l'état dans lequel les empreintes ont été relevées ensuite d'une entrée irrégulière ;

-La partie requérante a surtout fait valoir des objections d'ordre économique à son transfert ;

-Le conseil de la partie requérante a fait valoir, dans des courriers du 20 et 30 janvier 2017 que, primo, le requérant avait été confronté aux conditions catastrophiques d'accueil et de traitement des demandes d'asile en Italie, deuxio, que les programmes de relocation démontrent que l'Italie n'arrive plus à faire face à ses obligations, tertio, que le fait qu'il a déjà été accueilli en Italie en tant que demandeur d'asile a pour conséquence qu'il n'aura pas droit à un accueil en Italie et finalement, qu'étant une personne vulnérable, il y avait lieu de demander des garanties individuelles à l'Italie ;

-Concernant l'expérience de la partie requérante en Italie elle n'a passé que 14 jours en centre d'accueil répartis sur deux périodes et a déclaré avoir été bien traitée, contrairement à ce qu'en dit son avocat dans son courrier, que de plus l'avocat prétend qu'il a bénéficié de l'accueil pendant 6 mois et enfin que le requérant soutient ne pas avoir demandé l'asile si bien aurait pu constater que les conditions de traitement des demandes d'asile étaient catastrophiques ; ou bien le requérant a introduit une demande d'asile, et il a menti, ou bien il n'a pas déposé de demande d'asile et n'a donc pas pu être témoin des conditions catastrophiques de traitement des demandes d'asile en Italie ;

-Le programme de relocalisation de demandeurs d'asile dans l'Union européenne n'a pas pour but de soustraire l'Italie à ses obligations dans le cadre du règlement Dublin III ;

-Concernant le droit à l'accueil de la partie requérante, le décret 142/2015 du 18 août 2015 est une transposition de la directive 2013/33/UE établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (directive accueil) qui autorise les États, sous certaines conditions, à priver les demandeurs d'asile du droit à l'accueil lorsque l'étranger abandonne le lieu de résidence fixé par l'autorité compétente sans en avoir informé ladite autorité ou, si une autorisation est nécessaire à cet effet, sans l'avoir obtenue, une telle mesure ne constitue pas nécessairement une violation de l'article 3 de la CEDH ou 4 de la Charte ; D'autant qu'il ressort du rapport de l'OSAR qu'il existe une procédure pour obtenir à nouveau le droit à l'accueil, procédure à suivre à la préfecture ;

-l'examen de la demande d'asile du requérant pourra être reprise par les autorités italiennes après son transfert ;

-Le rapport récent d'Amnesty International concerne les conditions d'accueil dans les hotspots italiens, ce qui est étranger à la situation de la partie requérante qui ne sera pas ramenée vers un hotspot. De plus ce rapport ne fait pas état de traitements inhumains et dégradants ailleurs en Italie et ne recommande pas l'arrêt de tous les transferts vers l'Italie ;

-L'afflux de demandeurs d'asile dans l'Union Européenne place les États membres devant de grands défis mais ne permet pas aux demandeurs d'asile de choisir le pays qui traitera leur demande d'asile ;

-La situation italienne n'est pas comparable à la situation grecque, ce qui est confirmée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH) ;

-L'arrêt Tarakhel concerne une famille avec des enfants mineurs et la partie requérante n'apporte aucun élément démontrant une vulnérabilité aggravée ;

-Les personnes transférées en Italie sur base du règlement Dublin III y auront accès à la procédure d'asile ;

-Le rapport AIDA fait référence à l'existence de centres d'accueil pour les personnes transférées sur base du Règlement Dublin financés par le FER. Même si ces centres ne sont plus opérationnels, rien n'empêche la partie requérante de se rendre dans le réseau d'accueil régulier et aucun problème à ce sujet n'est signalé ;

-Un rapport récent de SFH (en français OSAR) d'août 2016 ne concerne que la situation à Rome et à Milan ;

-De la lecture de ce rapport il n'apparaît que les personnes transférées sur base du Règlement Dublin III n'auraient pas accès à la procédure d'asile ou à un accueil en Italie ;

-Même si le rapport indique que l'Italie ne satisfait pas à ses obligations en matière d'accueil des demandeurs d'asile, cette conclusion n'est pas assez fondée et les déficiences indiquées ne permettent pas de conclure à l'existence de déficiences systémiques ;

-Le rapport AIDA mentionne que l'Italie fait des efforts pour augmenter sa capacité d'accueil, ces efforts étant confirmé par le rapport de l'OSAR et [le]s autorités italiennes prévoient encore d'augmenter le

nombre de places d'accueil dans le réseau SPRAR ; Même si les sources utilisées indiquent que la situation en Italie est problématique, elles indiquent également que les autorités italiennes font des efforts pour faire face à l'afflux de demandeurs d'asile et que la situation italienne n'est pas caractérisée par des déficiences structurelles ;

-L'Italie est signataire de Conventions internationales permettant de présupposer qu'elle respecte le principe de non refoulement ainsi que les autres obligations internationales ;

-Il n'est donc pas établi que la partie requérante court un risque de traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie.

ALORS QUE l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Que les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83) ;

Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/ Turquie, § 66) ;

Qu'afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH ;

Que, à cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, 1Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine);

Que, en ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/ Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100) ;

Qu'il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Italie, il n'en demeure pas moins que, conformément à l'arrêt Chahal c. Royaume-Uni de la Cour européenne des droits de l'homme du 15 novembre 1996 (§96), à l'arrêt Jabari c. Turquie du 11 juillet 2000 de la même Cour (§39) et à l'arrêt Shamayev c. Géorgie et Russie du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448), confrontée à un risque de violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire ;

Qu'en ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

Que cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil de manière constante (voy. par exemple, CCE, arrêt n°137.696 du 30 janvier 2015, n°132.090 du 24 octobre 2014, n°138.950 du 22 février 2015, ou encore 144.400 du 28 avril 2015) ;

Que, enfin, la Cour EDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §250).

Que dans ces circonstances, le fait de vivre dans le dénuement sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 254) et une obligation positive peut peser sur les États signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §263).

Que le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante ;

Que ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Que dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ;

Que ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à recueillir tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après- avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012) ;

Que, compte tenu de la situation préoccupante et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde la majeure partie de son argumentation, d'autres rapports ont été rendus publics sur la situation italienne ;

Que la partie requérante joint des extraits du rapport (pièce 4) rédigé par l'organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) en août 2016 auquel fait référence la partie adverse dans sa décision ;

Que ce rapport est- consacré à la situation de l'accueil en Italie, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin ;

Que ce document est donc non seulement récent mais également particulièrement pertinent pour la situation de la partie requérante ;

Que ce document et les constats qui y sont faits doivent faire partie intégrante de l'examen rigoureux à charge de la partie adverse et être pris en considération pour l'examen de la situation générale en Italie ;

Ce rapport fait état de nombreuses carences et conclut à l'existence de déficiences systémiques et cela-malgré l'augmentation du nombre de places (voir p. 79) ;

Que par ailleurs, en raison d'arrivées massives de migrants aux frontières européennes, à partir du printemps 2015, l'Union européenne a pris deux décisions : la décision(UE) 2015/1601 du Conseil du 22 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce et la décision (UE) 2015/1523 du Conseil du 14 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce ;

Qu'en application de ces décisions, il a été prévu de relocaliser pas moins de 120.000 demandeurs d'asile depuis la Grèce et l'Italie, compte tenu de l'impossibilité pour ces pays de faire face à l'afflux massif de migrants sur leur territoire ;

Que ces décisions, prises au niveau européen, attestent du fait que l'Italie ne parvient pas, sans faite appel à la solidarité des autres Etats membres, à faire face à ses obligations en termes d'accueil des demandeurs d'asile et des réfugiés ;

Que l'annexe II de la communication de la Commission au parlement européen, au Conseil européen et au Conseil sur le sixième rapport sur la relocalisation et la réinstallation du 28 septembre 2016 (CC)M(2016) 480 final), met en évidence que seules 1196 personnes ont été effectivement relocalisées depuis l'Italie sur un objectif chiffré à près de 35.000 personnes ;

Qu'il est donc évident que ces mesures prises en septembre 2015 ne sont actuellement toujours pas suivies d'effet et qu'elles n'ont pas permis de diminuer la pression migratoire pesant sur l'Italie ;

Qu'au contraire, la pression migratoire a encore augmenté

Qu'il ressort en effet de ce même document que les arrivées ont été très nombreuses en Italie ces derniers mois : 52 652 migrants/candidats à l'asile ont posé pied en territoire italien entre le 12 juillet 2016 et septembre 2016, soit en l'espace de deux mois ;

Que dès lors que les contrôles frontaliers sont à présent plus stricts, il est devenu plus difficile de quitter l'Italie pour rejoindre d'autres pays européens, avec comme conséquence que le nombre de demandeurs d'asile demeurant sur le territoire italien a connu une augmentation importante, accentuant la pression sur les structures d'accueil existantes ;

Qu'en octobre 2016, l'organisation Amnesty International a également dénoncé la situation des migrants en Italie ;

Que ce rapport met en exergue non seulement les failles de la procédure d'asile à protéger les personnes qui ont besoin d'une protection mais aussi les abus commis par les autorités italiennes dans l'exercice du contrôle migratoire ;

Que le requérant a manifestement été victime de ces abus puisqu'il soutient que ces empreintes ont été prises de force et, surtout, qu'une demande d'asile a été enregistrée contre son gré ;

Que l'ensemble de ces informations tend à démontrer qu'en réalité, depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde principalement son argumentation, la situation s'est encore dégradée ;

Que, dans un arrêt n°147.792 du 16.06.2015, le Conseil du contentieux des étrangers a annulé, au fond, une décision de refus de séjour (annexe 26quater) délivrée dans le cadre d'une procédure «Dublin- Italie » pour un homme seul, célibataire, sans enfant, sans profil particulièrement vulnérable ;

Que, dans cet arrêt, qui doit, mutatis mutandis, être appliqué à la partie requérante en l'espèce, le Conseil du contentieux des étrangers avait souligné que, le risque de traitement inhumain et dégradant des demandeurs d'asile en Italie étant réel, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que l'évolution de la situation mise en exergue plus haut ne permet pas d'arriver aujourd'hui à une autre conclusion ;

Que l'obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession par l'administration qui doit être effectué lorsqu'une expulsion d'une personne est envisagée, s'oppose à toute lecture partielle ou trompeuse des rapports internationaux qui sont à sa disposition ;

Que dans la décision attaquée, la partie adverse se contente de se référer, de manière très générale et non précise, à certains passages du rapport AIDA pour affirmer que la partie requérante sera probablement accueillie, à son arrivée en Italie ;

Que l'Office des étrangers affirme que les personnes transférées en Italie sur base du Règlement Dublin III auront accès à l'accueil et que rien n'indique que la partie requérante n'y aura pas accès ;

Que pourtant il est établi par le rapport AIDA que les personnes qui ont été accueillis dans un centre en Italie n'y ont plus accès en cas de transfert (voir la page 64 de ce rapport) et que ceci est confirmé par le rapport de l'OSAR (pièce 4, p. 28 et p. 32) ;

Que la partie requérante a été accueillie dans un centre d'accueil lors de ses précédents séjours, ce que la partie adverse ne conteste pas, y faisant même référence dans la décision attaquée ;

Que compte tenu de ces éléments, la partie requérante ne peut absolument pas comprendre le motif selon lequel rien n'indique qu'elle n'aura pas accès à un centre d'accueil en Italie, les informations disponibles permettant au contraire de conclure qu'elle ne sera pas admis dans le réseau d'accueil italien en cas de transfert vers ce pays eu égard à l'accueil dont elle a bénéficié lors de son premier séjour ;

Que la partie adverse indique qu'il existe une procédure auprès de la préfecture pour être à nouveau admise dans un centre d'accueil et que rien n'indique que cette procédure ne lui offre pas des chances réelles d'être à nouveau accueilli ;

Que pourtant, au sujet de cette procédure, le rapport OSAR indique ce qui suit :

« Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. 124 Au-cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque déplacé » (OSAR, p. 28)

Qu'il est donc établi que la partie requérante n'aura pas accès à un accueil pendant la durée de la procédure de réadmission et que même si un droit d'accueil lui est reconnu elle sera placée sur une liste d'attente ;

Que l'existence de cette procédure ne permet donc pas de remédier au risque pour la partie requérante de se retrouver dans un état de dénuement complet ce qui, compte tenu de son appartenance au groupe vulnérable des demandeurs d'asile, entraîne un risque de traitement inhumain et dégradant ;

Que la motivation de la décision contestée s'appuie donc sur une lecture partielle du rapport de l'OSAR et est également en contradiction avec le contenu du dossier administratif ;

Que dans ce cas particulier, les éléments de la cause établissant que la partie requérante sera exclue du réseau d'accueil italien, un examen prudent exigeait à tout le moins que la partie adverse s'enquière auprès des autorités italiennes des possibilités de réouverture du droit à l'accueil du requérant en cas de transfert vers l'Italie et demande des garanties à ce sujet ;

Que c'est d'autant plus le cas que le transfert a été accepté de manière implicite, par le seul écoulement d'un délai sans réponse de la part des autorités italiennes ;

Que le risque invoqué par la partie requérante présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable, les données de la cause indiquant qu'elle n'aura pas accès à un système d'accueil en Italie ;

Que dans ces conditions, en raison des obligations positives qui pèsent sur les États à l'égard du groupe vulnérable des demandeurs d'asile, au titre de l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de considérer que la partie requérante établit qu'il existe un risque concret et probable qu'elle subisse un traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie ;

Qu'en effet, la partie requérante a mis en évidence, ayant déjà séjourné dans un centre d'accueil, qu'elle n'a plus de droit à l'accueil en Italie et qu'il ressort de la décision elle-même que la partie adverse est au courant de cet état de fait ;

Que, privée d'accueil, elle se retrouvera à la rue dans un état de dénuement complet ;

Que la partie adverse aurait à tout le moins du se renseigner à ce sujet auprès des autorités italiennes et demander des garanties d'accueil aux autorités italiennes ;

Que, en l'espèce, la décision attaquée ne mentionne pas si des garanties en termes d'accueil ont été obtenues de l'Italie par la Belgique

Que, à défaut d'avoir sollicité es garanties d'accueil, il faut considérer que la partie adverse ne s'est pas suffisamment enquis du risque de traitement inhumain et dégradant en cas de renvoi de la partie requérante en Italie ;

Qu'un défaut d'instruction du risque de violation de l'article 3 en cas de retour justifie en soi l'annulation de la décision de transfert (en ce sens, voir CCE, arrêt n°147.792 du 16.06.2015)

Qu'il prévaut en Italie clairement un problème structurel d'accueil des demandeurs d'asile : le nombre de places étant très insuffisant, nombreux d'entre eux sont à la rue ;

Que les informations actualisées mettent également en évidence que les problèmes d'hébergement sont encore plus aigus pour les demandeurs d'asile qui font l'objet d'un transfert Dublin, ce qui est le cas de la partie requérante ;

Que, même si l'Italie tente de prendre des mesures pour améliorer la situation, les problèmes se développent de manière exponentielle : en effet, l'afflux de migrants en Italie est loin de diminuer et les autorités n'ont pas la capacité d'y faire face ;

Que toutes ces informations démontrent que qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe en Italie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3.2 du Règlement Dublin III fait interdiction à la Belgique d'y transférer le requérant ;

Que la décision attaquée viole donc cette disposition ;

Que les arguments tirés d'une lecture très partielle d'informations et, dès lors, du défaut de motivation formelle et adéquate, se vérifient à la lecture du dossier administratif et des pièces jointes à la requête dont la partie adverse avait ou aurait du avoir connaissance ;

Que, pour toutes ces raisons, la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert du requérant en Italie, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

Que d'ailleurs vote Conseil a dans un arrêt très récent (CCE, arrêt 180.180 du 26 décembre 2016, pièce 5) jugé sérieux le moyen tiré de la violation du principe de soin et de minutie et du principe de motivation matérielle pour les motifs suivants :

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing op het eerste zicht niet blijkt dat de verwerende partij het SFH rapport heeft betrokken in haar beoordeling over het recht van opvang van de verzoekende partij die reeds opvang genoot in Italië.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op pagina 28 en 32 van het door de verwerende partij ter beoordeling van de opvangmogelijkheden van de verzoekende partij gehanteerde SFH rapport en stelt dat personen die reeds opgevangen werden in een centrum in Italië geen recht meer hebben op opvang na overdracht en dat zij reeds werd opgevangen in een centrum in Italië.

Op p. 27 en p. 28 van SFH rapport wordt gesteld:

"Possibilités d'hébergement pour les requérantes d'asile transférées dans le cadre de Dublin.

Les ONG des aéroports ne peuvent pas organiser d'hébergement .pour les personnes ayant déjà déposé une demande d'asile en Italie avant de poursuivre leur route dans un autre Etat Dublin. Ces personnes doivent à nouveau se rendre à la Questura ou à la Préfecture initialement compétente ; elles reçoivent cependant en général un billet de train de l'ONG de l'aéroport à cet effet.

Les projets du FER voués spécifiquement à l'hébergement des personnes transférées en Italie dans le cadre de Dublin ont complètement cessé en été 2015. De nouveaux projets sous l'égide du FAMI de l'UE devraient, selon le GUS, être mis en oeuvre en août 2016: La durée de ces projets serait de 24 mois.

Les requérantes d'asile transférées en Italie dans le cadre de Dublin sont le plus souvent hébergées dans un CAS ou dans un autre centre de premier accueil. En principe toutefois, l'hébergement est possible dans les centres suivants :

- Centres régionaux ou « Centri governativi di prima accoglienza » (ci-avant CARA)
- CAS
- SPRAR (Sistema di protezione per richiedenti asilo e rifugiati)
- Lieux d'hébergement communaux (pas réservés aux personnes relevant du domaine de l'asile)

La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une autorisation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement. Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière.

MEDU se rend avec une clinique mobile dans les lieux précaires (maisons occupées, taudis gare) et y rencontre de nombreux migrants ; personnes se trouvant dans la procédure d'asile (ou dans la procédure de recours), personnes au bénéfice d'un statut de protection et personnes en transit. Les personnes qui ont recours à l'offre de MEDU sont invitées à remplir un formulaire, si elles le veulent de

manière-anonyme, où elles peuvent cocher la rubrique correspondant à leur situation. A l'époque du voyage d'investigation, MEDU ne rencontrait que peu de personnes transférées dans le cadre de Dublin sans abri. A son avis, cela pourrait s'expliquer par le fait que ces personnes se retrouvent plus rarement sans abri ou que MEDU ne les a simplement pas vues parce que son offre ne s'étend pas de manière complète. Cependant, MEDU rencontre de nombreux requérantes d'asile (se trouvant en procédure d'asile ou en procédure de recours).

Nous n'allons ici exposer que les conditions en vigueur dans les lieux d'hébergement prévus spécialement pour les requérantes d'asile. Nous aborderons au Chapitre 5.3 la situation régnant dans les autres centres ouverts aussi aux bénéficiaires d'un statut de protection (centres du SPRAR et centres communaux).

Pour les réfugiées nouvellement arrivées par bateau, l'Italie propose des centres de premier accueil à savoir les CSPA et les CDA. Nous n'en parlerons toutefois pas davantage parce que ces centres n'accueillent pas des personnes de retour dans le cadre de Dublin. »

Uit voormeld rapport dat dateert van na het AIDA rapport van december 2015, blijkt aldus dat geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen de verscheidene opvangsystemen, doch dat gesteld wordt dat 'la situation en matière d'hébergement' (vertaling: de situatie betreffende opvang) problematisch is voor personen die reeds in een centrum verbleven hebben voordat zij doorreisden, dat zij die dit centrum verlieten zonder verwittiging, beschouwd worden als vrijwillig vertrokken en aldus hun recht op opvang verliezen. Voorts blijkt dat dit recht kan teruggekregen worden doch dat de persoon aan de Prefectuur dient uit te leggen op grond van welke redenen zij het centrum heeft verlaten, dat de Prefectuur daarna beslist over het recht op opvang doch dat tot aan de beslissing de persoon geen recht heeft op opvang van de staat, dat in geval de Prefectuur weigert er geen alternatieven meer zijn voor opvang ter beschikking gesteld door de staat, dat als de persoon opnieuw het systeem mag betreden, zij op de wachtlijst wordt gezet in geval van gebrek aan plaats, indien zij geen kwetsbaar profiel heeft.

De Raad stelt vast dat, hoewel de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert over de door de raadsheer van de verzoekende partij opgeworpen problematiek van het verkrijgen van toegang tot de opvang voor personen die reeds opvang genoten in Italië. op geen enkele wijze blijkt dat, betreffende de mogelijkheid van de verzoekende partij om als persoon die reeds opvang genoot in Italië bij overdracht terug toegelaten te worden tot het opvangnetwerk, de passages van het door haar gehanteerde SHF rapport in rekening werden gebracht die specifiek handelen over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders die eerder hun opvangcentrum in Italië hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat en die op het eerste zicht lijken te wijzen op problemen voor deze categorie van asielzoekers om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat uit voormelde passage uit het SHF rapport blijkt dat er een mogelijkheid is om een aanvraag in te dienen teneinde het recht opnieuw te verwerven, doch dat niet blijkt welke criteria verbonden zijn aan het opnieuw verwerven van het recht op opvang noch blijkt binnen welke termijn een beslissing genomen wordt betreffende de aanvraag, terwijl wel blijkt dat tijdens de beslissingstermijn de aanvrager geen recht heeft op opvang van de staat.

Aldus blijkt prima facie niet dat verwerende partij bij haar beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM meer bepaald in het licht van het door de raadsheer van de verzoekende partij aangehaalde probleem van recht op toegang tot opvang voor de verzoekende partij na overdracht gelet op het feit dat zij reeds opvang genoot in Italië, alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. Hierbij wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het SHF rapport en passages, uit dit rapport hanteert in haar beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad benadrukt nog dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

Que certes, les arrêts de Votre Conseil n'ont pas la valeur d'un précédent et ne le lient pas dans d'autres affaires ;

Que cependant la situation qui fait l'objet de l'arrêt 180.180 de Votre Conseil est parfaitement comparable à la situation de la partie requérante dans le présent recours ;

Que si la question de savoir si des personnes n'ayant pas demandé l'asile sont également exclues du système d'accueil italien a pu prêter à discussion, cette question ne se pose pas dans le cas d'espèce puisqu'il ressort du dossier administratif que le requérant a été enregistré en Italie en tant que demandeur d'asile, élément repris par la partie adverse dans son exposé des faits, et qui découle des documents du Royaume-Uni transmis à la partie adverse par le conseil de la partie requérante dans son courrier du 30 janvier 2017 ;

Que dans les deux cas il s'agit de personnes ayant déjà-été accueillies en Italie ;

Que le rapport de l'OSAR, en version allemande, utilisé par la partie adverse pour étayer sa décision est parfaitement clair et que les personnes ayant demandé l'asile en Italie et qui ont été accueillies à ce titre dans un centre d'accueil en Italie n'ont en principe pas à nouveau accès à un système d'accueil organisé par l'Etat en cas de transfert ;

Que, pour toutes ces raisons également, et conformément à la jurisprudence de Votre Conseil, le grief tiré de la violation de l'article 3 CEDH en raison de l'absence d'examen approfondi des conséquences probables de l'éloignement de la partie requérante est établi et que le moyen doit être considéré comme sérieux ;

Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est sérieux et qu'il faut procéder à la suspension de la décision attaquée ;

Que, en ce qui concerne les possibilités de limitation du droit à l'accueil, la directive accueil- précise à son article 20 que celles-ci se limitent à ces cas exceptionnels et dûment justifiés (article 20.1) et que dans l'attente d'une décision, dûment motivée, proportionnée et tenant compte de l'ensemble des circonstances des personnes concernées (article 20.5), quant à la limitation du droit à l'accueil les États sont tenus de maintenir le droit à l'accueil (article 20.6) ;

Qu'il ressort clairement que la pratique italienne d'exclure du réseau d'accueil toute personne qui a quitté son centre est automatique (OSAR, p. 28) et ne répond donc pas au prescrit de l'article 20 de la directive accueil ;

Qu'il ressort également clairement du même rapport OSAR qu'à son arrivée le requérant n'aura pas droit à l'accueil mais sera, au terme d'une procédure dont le délai est incertain, au mieux placé sur une liste d'attente pour une durée indéterminée, ce qui est également en violation de l'article 20 de la directive accueil ;

Qu'à tout le moins, il revenait dans ces circonstances à la partie adverse de s'informer sur le respect, en théorie et ne pratique, par les autorités italiennes des dispositions de l'article 20 de la directive ;

Que par ailleurs, l'Office des étrangers renvoie vers l'existence de centre d'accueil spécifiques destinés aux personnes transférées sur base du Règlement Dublin III et poursuit en estimant que même si ceux-ci n'existaient plus les personnes ont accès aux structures d'accueil normales pour demandeurs d'asile ;

Qu'à cet égard il y a lieu de relever tout d'abord que Votre Conseil a déjà jugé que la seule référence à l'existence de ces centres spécifiques pour personnes transférées en Italie ne permettait pas de faire l'impasse sur le fait que ceux-ci ne permettent pas de faire face à l'afflux de personnes transférées et que les problèmes de capacité d'accueil testent entiers (CCE, arrêt 148 253 du 22 juin 2015, p. 17) ;

Qu'ensuite, Votre Conseil a également souligné le caractère temporaire de ces centres d'accueil qui ressort du rapport AIDA lui-même, et que rien ne permet de vérifier qu'ils ont été prolongés après juin 2015 (CCE, arrêt n° 169 039 du 3 juin 2016, p. 33) ;

Que, au contraire, dans un rapport d'août 2016 (pièce 4, p. 27), l'OSAR précise que ces projet n'ont pas été prolongés depuis l'été 2015 ;

Que si ce rapport précise également que d'autres projets devraient être mis en œuvre en août 2016, rien ne permet de constater que ceux-ci ont effectivement été mis en place ;

Qu'en raison du caractère évolutif et préoccupant de la situation italienne il y a pourtant lieu, comme le reconnaît la partie adverse, de procéder à un examen prudent impliquant à tout le moins un examen complet, rigoureux et actualisé des informations ;

Qu'il est contraire à un tel examen prudent, rigoureux, complet et actualisé de motiver une décision en fonction de projets d'accueil en Italie qui ont pris fin il y a plus d'un an et que cela tend à démontrer au contraire que la situation italienne n'a été examinée que de façon superficielle sur base d'informations pouvant à tout le moins être qualifiées de datées ;

Que par ailleurs, comme il est dit plus haut, la partie requérante n'aura en principe pas à nouveau accès à un centre d'accueil ; ”

2.3.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Verweerder heeft, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Hij heeft daarnaast uitvoerig uiteengezet op basis van welke argumentatie en feitelijke gegevens hij meent dat verzoeker in Italië geen reëel risico loopt om in een situatie terecht te komen die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. Hij heeft geuid dat verzoeker derhalve kan terugkeren naar Italië en dat er geen reden is om verzoekers asielaanvraag in België te behandelen. Hij heeft tevens toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten en hij daarom het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Waar verzoeker voorhoudt dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte en dat de motieven van de bestreden beslissing in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat hij in Italië geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt

om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013 is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking

treten wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de verordening 604/2013 het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de verordening 604/2013 bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van verordening 604/2013 tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote

Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de verordening 604/2013 en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de verordening 604/2013, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de verordening 604/2013, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Italië.

Hierbij wordt eerst nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de verordening 604/2013, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden weigeringsbeslissing gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het eerder vermelde AIDA-rapport, waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).”

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar naar een aantal verslagen verwijst maar geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat hij bij overdracht aan

Italië toegang zal hebben tot de asielprocedure. Hij brengt evenmin concrete gegevens aan dat de asielprocedure niet adequaat zou zijn of geen voldoende waarborgen zou bieden.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten nemen, maar toont hiermee niet aan dat hij incorrect werd behandeld. Alle asielzoekers zijn trouwens verplicht om hun vingerafdrukken te laten nemen.

Het betoog van verzoeker komt er grosso modo op neer dat asielzoekers die, in het raam van de verordening 604/2013, worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van fundamentele tekortkomingen in de opvang.

De Raad benadrukt dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië die in het raam van de verordening 604/2013 worden overgedragen wordt onderzocht.

Vooreerst wordt in de bestreden weigeringsbeslissing opgemerkt *“dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien”*.

Vervolgens wordt er, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”*

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 én in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle overdrachten van asielzoekers, in het raam van de verordening 604/2013, naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33).

Uit verdere lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die op basis van de verordening 604/2013 worden overgedragen aan Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft zich met name gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA rapport genoemd) en op het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016), waarvan verzoeker niet kan voorhouden dat het niet om informatie van recente datum gaat.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven, aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om de tekortkomingen het hoofd te bieden. Hij oordeelt dat deze bronnen geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor asielzoekers, en meer specifiek personen die op basis van de verordening 604/2013 worden overgedragen in Italië is geregeld. Verweerder baseert zich niet alleen op het AIDA rapport van december 2015, maar verwijst ook, zoals reeds gesteld, naar het SHF rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie in Rome en Milaan van de asielzoekers die op basis van de verordening 604/2013 worden overgedragen aan Italië en naar andere informatiebronnen.

De Raad stelt vast dat uit het AIDA rapport blijkt dat asielzoekers die in het raam van de verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (p. 67) en dat de Italiaanse overheid inspanningen blijft leveren om de opvangcapaciteit in de hiertoe voorziene centra te verhogen. Verzoeker wijst er evenwel op dat uit voormeld verslag en een verslag van OSAR blijkt dat asielzoekers die reeds opvang genoten in Italië en hun opvangplaats vrijwillig verlieten vervolgens niet automatisch opnieuw over een opvangplaats kunnen beschikken. Hij benadrukt dat het niet is betwist dat hij voorheen reeds in Italië als asielzoeker in een opvangcentrum verbleef en er dus een risico bestaat dat hij, bij zijn terugkeer, niet langer over opvang zal kunnen beschikken.

Er dient in dit verband te worden gesteld dat de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU) toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de betrokken asielzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt op dat, blijkens het SFH rapport (p. 28), er is voorzien in een procedure tot het herkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzaken. Verzoeker maakt prima facie geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te bekomen en dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen. Verzoeker betoogt nog dat hij tijdens het doorlopen van deze procedure zelf geen opvang zal kunnen genieten en dat indien zijn aanvraag wordt ingewilligd hij eerst nog op een wachtlijst zal worden geplaatst. Er dient evenwel te worden geduoid dat verzoeker verklaarde, na zijn eerste vertrek uit Italië, verscheidene maanden in Frankrijk te hebben verbleven zonder zijn aanwezigheid bij de Franse autoriteiten kenbaar te hebben gemaakt, waardoor hij derhalve ook niet kon beschikken over een door de overheid ter beschikking gestelde opvangplaats. Er blijkt aldus ook geenszins dat indien hij gedurende een relatief korte periode, in afwachting van het opnieuw verkrijgen van opvang, verstoken zou blijven van opvang dit zou neerkomen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan tevens niet aan voorbijgaan aan het feit dat verzoeker, op 31 augustus 2016, reeds door de Britse autoriteiten werd overgedragen aan Italië en dat hij toen hij gehoord werd verklaarde dat hij na zijn overdracht opnieuw kon verblijven in een opvangcentrum. Zijn persoonlijke ervaringen, waarnaar door verweerder in de bestreden beslissing wordt verwezen, bevestigen derhalve zijn vrees niet dat hij op korte termijn geen opvang zal kunnen genieten in Italië. Zijn recente persoonlijke ervaringen ontkrachten daarentegen zijn standpunt dat, op

basis van allerhande verslagen, dient te worden aangenomen dat hij – aan wie reeds twee maal opvang werd verleend – ingevolge structurele problemen in Italië geen opvang zal kunnen verkrijgen.

Verzoekers uiteenzetting dat de niet gouvernementele organisaties die op de luchthaven van Rome actief zijn wel bijstand verlenen aan asielzoekers, die in het kader van de richtlijn 604/2013 aan Italië worden overgedragen, doch geen opvang bieden aan personen aan wie in het verleden reeds een opvangplaats was toegekend, en zijn standpunt dat de Italiaanse praktijk om op een automatisch wijze iedereen die de hem toegekende opvangplaats verliet uit te sluiten van verdere opvang strijdig is met artikel 20 van de richtlijn 2013/33/EU doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Ook de arresten van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, die werden genomen in zaken waar de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker wijst er tevens zelf terecht op dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker toont ook niet in concreto aan dat de opvang die in Italië wordt verstrekt niet afdoende is. Toen hij gehoord werd verklaarde hij daarenboven dat hij correct werd behandeld.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder een manifeste appreciatiefout maakte door, op basis van de inlichtingen waarover hij beschikte, te oordelen dat er geenszins blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat een reëel risico bestaat in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er blijkt prima facie niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker die in het raam van de verordening 604/2013 naar Italië zal worden overgebracht, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Italië.

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, blijkt niet dat in verzoekers concrete situatie individuele garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Verzoeker is een jonge man, die verklaarde in goede gezondheid te zijn en zoals reeds gesteld heeft verzoeker aangetoond dat hij in staat is om zelf de nodige regelingen te treffen indien hem niet onmiddellijk een opvangplaats door de overheid ter beschikking wordt gesteld. Verzoeker heeft bovendien tot twee maal toe een opvangplaats die hem in Italië werd ter beschikking gesteld verlaten en kan dus bezwaarlijk stellen dat dient te worden aangenomen dat verweerder de garantie had dienen te vragen dat hij in Italië dadelijk opnieuw over een opvangplaats – waarvan hij niet langdurig gebruik lijkt te willen van maken – zou kunnen beschikken.

In recente rechtspraak bevestigt het EHRM dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich ook niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22 (7) van de verordening 604/2013 voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden te worden gevraagd.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient prima facie te worden geconcludeerd dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten kan niet worden vastgesteld.

Zoals supra werd uiteengezet, kan prima facie geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Italië in het algemeen moet stoppen, waardoor niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3 van de verordening 604/2013 opdat België bevoegd zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag.

Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze beslissing heeft genomen na een grondig onderzoek van de verklaringen van verzoeker, van verscheidene verslagen die de toestand van asielzoekers in Italië weergeven en van de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Verzoeker voert ook nog de schending aan van de artikelen 1 en 18 van het Handvest van de grondrechten, die de onschendbaarheid van de menselijke waardigheid en het recht op asiel omvatten. Een afzonderlijke toelichting wordt in dit verband niet verstrekt. De Raad herhaalt dat verzoeker het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing prima facie niet weerlegt dat hij toegang zal hebben tot de asielprocedure in Italië en dat hij prima facie geen concrete argumenten aanbrengt die erop wijzen dat de asielprocedure in Italië niet adequaat is of geen voldoende waarborgen biedt. Daarnaast weerlegt hij prima facie evenmin het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing dat niet blijkt dat hij verstoken zal blijven van opvang of dat de omstandigheden van opvang en behandeling van asielzoekers in Italië dermate ernstige gebreken vertonen dat zij aanleiding geven tot een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Prima facie kan aldus evenmin een miskenning worden weerhouden van de artikelen 1 en 18 van het Handvest.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK